

Na první pohled Dvůr vypadal nepřístupně.
Netečný šedivec s bolavými zuby.
Čtyři roky mi trvalo, než jsem zjistil,
že je v podstatě plachý,
hluboce do sebe ponořený
a trochu znechucený.

Čtyři léta trvalo,
než se mnou začal komunikovat,
ze začátku stroze a s nedůvěrou,
ale pomalu roztával,
asi mu také vyhovovalo,
že jsem si za celou tu dobu neumyl okna.
Občas se mě snažil při něčem přistihnout,
ale moc toho neviděl.
Ta hra ho bavila
a taky ho zřejmě těšilo,
že sklízel můj bezmezný obdiv.
Asi mu nikdo nedával tak najevo,
že je opravdu krásný a že někdo tuší,
že pod nesčetnými jizvami zahlcenými špínou
se ukrývá důstojnost, podivná vůle,
osamocená vznešenost periferie.

Jistě – oba jsme věděli,
že mu nikdy nebudu moci
rozumět dokonale,
ale právě díky tomu
mezi námi vzniklo pevné pouto,
založené na toleranci a přirozeném respektu.

A tak jsme se sbližovali.

V době, kdy mi začalo být
opravdu hodně špatně,
mě chlácholivě přijímal,
nechával mě v sobě rozpustit
a do rána bděl nad tím,
abych se nezbláznil.
Pletl mi hlavu a já už nevěděl,
mám-li ho oslovovat
"Dvůr" nebo "Dvoře".

Dokázal být i zábavný.
Třeba když předstíral,
že se na mě chce vrhnout.
Vypadalo to strašidelně,
ale já mu důvěřoval.
Jindy zas s holubama hrál
"škatule, škatule, hejbejte se",
a to bych se i smál,
ale takhle jsem mu jen
do omítky zašeptal:
"Škoda, že bolest bolí..."
To pak klidně zvažněl,
nepatrným gestem přivolal soumrak
a poslal mi do okna vítr.

Vítr - posel s pláštěm naděje
pokládal mi dlaně na čelo
a očima se mi dostával
až hluboko k srdci.

Nebo poslal déšť
a nebyl to pláč,
byl to šepot věčnosti,
který se mi snažil jemně naznačit,
ať tolik nelpím na životě,
že to nemusí být všechno,
že jsem jen kapičkou.
A to mě uklidňovalo.
Byl jsem rád kapičkou
a s pokorou jsem děkoval za ten dar.

V tu chvíli Dvůr přestával být
obezřetný jako obvykle
a roztančil se.

Byl to tanec popelnic a zatopených sklepů,
nahnílených okapů a zdrolených komínů,
tanec hoven, odpadků a kuchyňských pachů,
tanec zkřivené dlažby a zvětralého betonu,
rezavých balkonů plných harampádí
a kanálů zmučených gangrénou.
Takhle nějak vypadal ten tanec de La Cour.

A to jsem měl opravdu radost,
neboť jediné, co jsem potřeboval, byla právě tahle přirozenost.
Žil jsem ve stavu,
kdy jsem všechno viděl nahé,
obnažené až na kost, takové, jaké to je,
a bylo to prosté, pravdivé
a svým způsobem nádherné.

Po chvíli se přece jen unavil,
byl to už starší Dvůr,
zaujal zase své místo,
holubi mu zatleskali křídly,
rychle se přesvědčil, že ho nikdo neviděl, a spokojeně houkl do prostoru:
"To bylo pouze pro Kapičku."

Někdy se ty noci zdály nekonečné.
Býval také unaven a lehce podrážděný
a to se pak stáhl do sebe
a celý ještě víc zešedivěl
a jako by popukal vráskami nespokojenosti,
bídy a zmaru.
To když si uvědomoval,
že je v zajetí domů,
že je sám sobě vězeňským dvorem.
Že ho nebe nemilosrdně tlačí k zemi
a holubi jen bezostyšně využívají.

Propadal kamenným depresím
a to i užvaněné popelnice ani nedutaly.

A jednou, při takové noci,
kdy byla hluboká tma
a já nerozsvítil,
jsem ho uslyšel zpívat.
Krčil jsem se v okně, ani nedýchal.

Ta píseň zněla asi nějak takhle:

Strašné je být
ale jistě to nevědět
vědomí mít
a přesto dál kamenět

Cítím, že srdce mám
ale co to je, nevím
radosti smutky znám
ale nikam se s tím... neprobolím

Jsem jenom dvůr
ztemnělé útočiště můr
korzo krys a galerie kanálů
divadlo špíny bez opony, bez sálu

Ani Boha nemám
kterému bych se svěřoval
a kdyby byl
nechci, aby mě zachoval

Prosil bych tichounce
ať už mě pohřbí domy!
Ať už se rozpadne v prach
mé srdce nesrdce!

Ale jsem jenom dvůr
ztemnělé útočiště můr
korzo krys a galerie kanálů
divadlo špíny bez opony, bez sálu

Jsem jenom dvůr
odsouzenec k bytí
který život zná
a neví, co je žití...

Tady se zarazil. Zmerčil mě.
Ztuhnul, ale pak pokrčil balkony
a trochu nerudně zabručel:
"Ach, ty zase nespíš, Kapičko?
Pust' to z hlavy.
Jen jsem si zarýmoval... maličko."
A nasadil svůj obvyklý
nezúčastněný výraz.
Nikdy jsme o té noci spolu nemluvili.
Nikdo z nás nechtěl
prohlubovat naše bolesti.
Stali se z nás spiklenci.
A to, že vysílám jeho píseň
do Světa, mu nevadí.
Stejně neznám poslední sloku,
a ta je prý nejdůležitější...